

Hồi 37

Hóa Giải Oán Thù

Thấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến muốn đến bảo vệ cho mình, đồng thời Cửu Thiên Ma Nữ nói khích câu ấy, Mai Quân Bích nhìn sang hai vị cô nương cười nói:

- Huệ muội, Yến muội! Chẳng cần phải bảo hộ ngu huynh đâu! Hai muội đứng xa ra một chút!

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến đời nào chịu nghe, liền đồng thanh nói:

- Không sao đâu! Ca ca cứ việc đối phó với mụ ta, không cần để tâm đến chúng tôi làm gì!

Mai Quân Bích thấy hai người không chịu lùi, trầm nghĩ:

- Thôi được! Bây giờ người của Huyền Nữ Giáo đang căm hận chúng ta, nếu họ ở xa mình không quán xuyên được cũng nguy hiểm. Cứ để họ đứng đó thế mà hơn!

Đoạn không nói gì nữa, làm theo lời Cửu Thiên Ma Nữ đến ngồi lên chiếc đệm gấm cách đó chừng một trượng ngồi bàn tọa với bà ta.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến bước theo đứng sau lưng Mai đại ca, tay ấn vào đốc kiếm, ngưng thần phòng bị.

Qua hồi lâu thấy Cửu Thiên Ma Nữ và Mai Quân Bích chỉ có ngồi đối mặt nhau chứ không có bất cứ hành động nào.

Thôi Huệ rất lấy làm kinh ngạc.

Nàng nhìn sang Cửu Thiên Ma Nữ, thấy bà ta ngồi buông thõng tay, không hề có tư thế vận công hay đấu võ gì cả, chỉ có hai luồng mắt trong xanh là chiếu thẳng vào mặt Mai đại ca.

Còn Mai Quân Bích tay trái nắm chặt để trước ngực, tay phải hơi khuỳnh ra phía trước, rõ ràng đang thi triển tuyệt học Phật môn vô thượng Ban Nhược Thần Công, mắt hơi nhìn xuống, sắc mặt trông vẫn bình thản.

Chẳng lẽ là đấu nội lực hay sao?

Đương nhiên!

Với kiểu đấu nội lực ảo diệu của những nhân vật cái thế này, há để người ngoài dễ nhận ra được?

Đối địch với một đại ma nữ danh chấn giang hồ như Cửu Thiên Ma Nữ, Mai Quân Bích đâu dám khinh suất?

Vừa mới nhập trường, chàng lập tức thi triển Ban Nhược Thần Công bảo hộ toàn thân.

Nhưng quả một hồi lâu vẫn không thấy luồng kinh lực nào tứ phía đối phương đẩy sang, trong lòng rất kỳ dị.

Bất giác chàng ngẩng đầu lên, chợt thấy ánh mắt Cửu Thiên Ma Nữ đang nhìn mình, trong đó có hàm chứa nét cười nữa.

Có thể nói là ánh mắt đó rất nhu hòa, thế mà lạ thay, bắt gặp ánh mắt đó, Mai Quân Bích chợt run lên, bụng bảo dạ:

- Hồng rồi! Mình đã mắc lừa mụ ta!

Chàng lại cúi xuống không nhìn nữa, tiếp tục vận công, nhưng lúc này bỗng thấy trong người có một thứ cảm giác khác lạ rất khó tả.

Trúng độc ư?

Không phải! Trái lại là khác, vì chẳng những không thấy khó chịu mà còn có vẻ rất thoải mái.

Mai Quân Bích dẹp bỏ nỗi lo lắng, tiếp tục vận công.

Đột nhiên chàng nghe bên mình có tiếng rên, kinh hãi ngẩng lên nhìn.

Chỉ thấy Thượng Quan Yếu mặt đỏ bừng như đang lên cơn sốt, người run lên chao đảo chực ngã.

Bấy giờ thì Mai Quân Bích sực hiểu Yến muội trúng phải Cửu Thiên Ma Công của địch nhân rồi!

Đúng vậy không sai!

Vừa rồi chàng đang vận Ban Nhược Thần Công, chỉ nhìn yểu bà kia một thoáng mà người đã run lên, đủ thấy Cửu Thiên Ma Công lợi hại như thế nào.

Yến muội công lực kém hơn, không chống nổi là lẽ đương nhiên.

Mai Quân Bích nhồm dậy dìu Thượng Quan Yến ngồi xuống nệm bên mình.

Vị tiểu cô nương mặt đỏ bừng, miệng không ngừng rên rĩ, tay bám lấy ngực chàng không chịu rời ra, không biết mê hay tỉnh.

Chàng lo lắng hỏi:

- Tiểu Yến! Muội sao thế?

Thượng Quan Yến trả lời ngắt quãng:

- Mai... đại ca... muội...

Hơi thở phà vào mặt chàng nóng hổi.

Mai Quân Bích lo quỳnh lên chưa biết xử trí thế nào thì chợt nghe một hình người đổ ịch xuống!

Đó chính là Thôi Huệ!

Nàng cũng bám chặt lấy vai Mai Quân Bích, triệu chứng hoàn toàn giống hệt như Thượng Quan Yến.

Đến lúc ấy thì cả Mai Quân Bích cũng không tự chủ được, trong người lâng lâng, hơi thở nóng hổi, tim đập thình thịch.

Không những thế, dục vọng chợt nổi lên.

Còn may là lý trí của chàng còn chưa mất hẳn.

Chàng thất kinh, cố sức đấu tranh chống lại cơn dục vọng đang nổi lên mãnh liệt, tự nhủ thầm:

- Đó là tà công của địch! Ma nữ đang ở trước mặt ta.

Mai Quân Bích đã từng khổ luyện mười năm trên núi Thiên Thai một thứ tuyệt học vô thượng là Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng, đó chính là khắc tinh của mọi loại công phu.

Còn chút lý trí, chàng cố quên đi mọi ý nghĩ, mọi tình cảm, mọi ham muốn, vận Chiên Đàn Thần Công, một chỉ trong Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng kháng cự tà công.

Công phu Phật môn chí thượng lập tức sinh công hiệu.

Những bóng dáng huyền ảo lùi dần, dục vọng cũng dần mất đi, trí óc bình tĩnh, mình mẫn lại.

Mai Quân Bích ngược mắt nhìn Cửu Thiên Ma Nữ, bấy giờ mới nhận rõ trong ánh mắt trong veo đó hàm chứa sự quyến rũ, gợi lên tà niệm...

Chàng kinh hãi thầm nghĩ:

- Cửu Thiên Ma Công thật lợi hại! Mình không biết mà đề phòng, cứ tưởng bà ta dấu nội lực nên vận Ban Nhược Thần Công hộ thân nên bị bà ta thừa cơ dùng tà công huyền hoặc suýt nữa thì bị hại rồi!

Tuy Mai Bích Quân học Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng chỉ luyện được bốn năm thành, nhưng cũng đủ để đối phó với hầu hết mọi thứ tà công trên giang hồ rồi.

Tuy nói vậy nhưng chàng chưa hoàn toàn trấn tĩnh được ngay, phải cố sức khống chế ý nghĩ, tận lực thi triển thần công.

Quả là một trận thần ma giao chiến!

Người ta nói: đạo cao một thước, ma cao một trượng thật chẳng sai! Cửu Thiên Ma Nữ là một trong những tên đại ma đầu lợi hại nhất nên bản lĩnh càng đáng sợ.

Còn may rằng Mai Quân Bích qua mười năm khổ công tu luyện võ học thượng thặng của Phật Môn nên có căn cơ thâm hậu, sau chừng nửa canh giờ thi đã tới giai đoạn vong ngã, chỉ còn biết vận công đối địch mà thôi.

Giống như có ngọn tâm đăng từ linh đài phát ra làm thần trí sáng láng, còn có cả dị hương chiến đàn tỏa khắp cơ thể.

Cửu Thiên Ma Nữ ngồi đối diện cũng tận lực thi triển Cửu Thiên Ma Công...

Lúc này song phương đã ở vào giai đoạn sinh tử quan đầu, nhưng các cao thủ đứng bên ngoài vẫn không nhận thấy gì hơn là hai người ngồi đối mặt!

Cửu Thiên Ma Nữ vừa nói rằng ngoài mình ra, cả trăm năm qua không ai luyện được Cửu Thiên Ma Công, điều đó không sai.

Chỉ cần nghe điều đó cũng biết thứ ma công đó lợi hại đến mức nào.

Thế nhưng Mai Quân Bích đang thi triển công phu gì mà đối phó nổi với Cửu Thiên Ma Công, giữ được cả thời gian lâu như thế mà chưa bị bại thì không ai biết cả.

Hầu như đó là việc không sao tưởng tượng được.

Tính đơn giản về nội công, Mai Quân Bích chỉ mới mười chín hai mươi tuổi, quá trình luyện võ cũng chỉ mười mấy năm là cùng, làm sao có nội lực thâm hậu bằng Cửu Thiên Ma Nữ có bề dày tu luyện tới năm sáu chục năm?

Người kinh ngạc nhất là chính Cửu Thiên Ma Nữ, kể đến vị phó giáo chủ Hồng Đăng Phu Nhân.

Ngay từ lần gặp đầu tiên khi Mai Quân Bích xuất thủ một chiêu đánh bại Kiêu Tiền Tứ Sát ở Nhạc Dương, Hồng Đăng Phu Nhân đã nhận ra vị thiếu niên công tử hào hoa tuấn tú này thân hoài tuyệt công Ban Nhược Thần Công rồi.

Sau đó ở trên núi Ca Lạc Sơn Trang lúc hai người tỉ kiếm, Hồng Đăng Phu Nhân vừa đánh vừa chú ý quan sát, thấy rằng kiếm pháp của chàng hết sức tinh thâm không giống bất cứ môn phái nào, dường như cũng là một loại võ học của Phật môn!

Cho đến nay thì mọi người chỉ biết thiếu niên xuất chúng võ công cao cường này tự xưng mình là người của Thiên Thai Phái nhưng không ai biết đó là môn phái nào trong giang hồ và sư thừa là ai.

Trái lại, hầu như tất cả những vị cao nhân tiền bối đều biết rằng Ban Nhược Thần Công là võ học của vị thần tăng ở Đông Hải Thiên Mông Thiền Sư.

Chẳng lẽ thiếu niên công tử họ Mai này là truyền nhân y bát của vị thần tăng được coi là nhân vật số một của võ lâm trong suốt gần trăm năm nay.

Nhưng Hồng Đăng Phu Nhân lại nhận ra lần này Mai Quân Bích đấu với giáo chủ thì không phải là Ban Nhược Thần Công, tuy không biết là gì nhưng chắc đó là một loại công phu thượng thặng nào khác của Phật môn thôi.

Hồng Đăng Phu Nhân ngưng mục quan sát mọi cử động, mọi biểu hiện trên mặt Mai Quân Bích không chớp.

Thấy sự biến đổi trên mặt Mai Quân Bích, bà ta bỗng thất kinh.

Trước đây mặt chàng hồng nhuận, môi thoáng nét cười, bây giờ đã hoàn toàn thay đổi giống như trở thành người khác.

Trông chàng nghiêm, đầy thần uy, đôi mắt sáng quắc, không sao ngờ đây chỉ là một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi!

Hồng Đăng Phu Nhân kinh dị thầm nghĩ:

Chẳng lẽ thiếu niên này luyện thành đại pháp Giáng Ma Phật Môn vô thượng? Xem ra trường tỉ đấu hôm nay giáo chủ khó mà thắng được...

Nghĩ thế, bà ta đưa mắt nhìn sang giáo chủ.

Cửu Thiên Ma Nữ vẫn ngồi tọa trên nệm gấm, động tác và thần sắc không có gì khác trước.

Nhưng Hồng Đăng Phu Nhân lại nhận ra có sự khác thường.

Tuy bà không biết gì về Cửu Thiên Ma Công, nhưng nhờ từng trải quá nhiều cuộc đấu nên chỉ nhìn qua đã thấy ngay.

Lúc đầu Cửu Thiên Ma Nữ vận công thì ánh mắt nhìn Mai Quân Bích trông rất nhu hòa nhưng lại đầy ma lực.

Nhưng bây giờ vẻ nhu hòa biến mất, thay vào đó là nỗi lo lắng, có phần hoang mang sợ hãi nữa.

Đương nhiên ngoài Hồng Đăng Phu Nhân ra, trong đấu trường không ai nhận ra sự khác biệt đó của hai đối thủ.

Mọi người trở mắt nhìn, không ai dám thở mạnh.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua...

Hai đối thủ cứ ngồi như thế suốt hai canh giờ.

Thế mà Cửu Thiên Ma Nữ và Mai Quân Bích vẫn ngồi bất động, không có biểu hiện gì chứng tỏ cuộc đấu sắp kết thúc.

Hai đối thủ toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Những người đứng xung quanh quan sát cũng ướt đẫm mồ hôi, nhưng vẫn đứng nguyên chỗ căng mắt nhìn.

Giáo chủ đã không động, giáo đồ ai dám động?

Còn Thôi Huệ, Thượng Quan Yên sau khi Mai Quân Bích thi triển Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng làm Cửu Thiên Ma nữ phải dốc toàn lực đối phó, hai người không còn bị ảnh hưởng do Cửu Thiên Ma Công nữa, dần dần tỉnh lại đứng lên.

Cũng như giáo đồ Huyền Nữ Giáo, hai thiếu nữ cũng ngưng thần chú mục quan sát, nhưng nỗi lo lắng lúc đầu giảm xuống dần.

Hai người vẫn đứng sau Mai Quân Bích đề phòng, nhưng tay không còn ấn lên chuôi kiếm nữa.

Người trong trường ai cũng có thân thủ cao cường nhưng phải đứng suốt hơn hai canh giờ, thân kinh lai căng thẳng nên ai cũng thấy mắt hoa chân mỏi, nhưng vì cuộc đấu đang quyết liệt nên mọi người đều cố duy trì.

Đột nhiên Cửu Thiên Ma Nữ rên lên một tiếng!

Tiếng rên của bà rất khẽ nhưng trong trường lặng phắc nên nghe rất rõ.

Đang ngồi nghiêm chỉnh, bà ta bỗng dung vô duyên vô cớ ngã ngửa ra!

Không những thế, đầu Cửu Thiên Ma Nữ và xuống đá nghe 'cốc' một tiếng vỡ ra làm đôi!

Tất cả chúng nhân trong toàn trường chấn động kinh ngạc, mặt biến sắc, cùng 'Ồ' lên một tiếng!

Thật là biến cố quá sức tưởng tượng!

Việc đấu nội lực cho dù đối thủ đạt tới cảnh giới thượng thừa thế nào đi nữa thì cũng chỉ làm người ta chấn thương nội phủ thôi, làm sao lại khiến đối phương vỡ đầu được?

Hơn nữa Cửu Thiên Ma Nữ dù kém Mai Quân Bích thì cũng vẫn là tám lạng nửa cân, không có bản lĩnh như thế được kia mà?

Huống chi một người luyện võ công sáu mươi năm như Cửu Thiên Ma Nữ, chỉ một cú đập nhẹ đã vỡ đầu là có gì chứ?

Mọi người còn chưa hết bàng hoàng, khi nhìn lại thì bỗng sinh ký tích!

Cửu Thiên Ma Nữ sau khi ngã xuống đầu vỡ làm đôi mà vẫn ngồi dậy được!

Mọi người dường như không tin vào mắt mình, dụi mắt nhìn lại, ngay cả Hồng Đăng Phu Nhân cũng không ngoại lệ!

Cứ tưởng tượng mà xem, người ta bị vỡ đầu đương nhiên óc não lòi ra, máu thịt bầy nhầy, còn sống làm sao được?

Nhưng đây lại khác!

Khi Cửu Thiên Ma Nữ ngồi dậy, mọi người chột tưởng như mắt mình hoa đi!

Thì ra đầu của Cửu Thiên Ma Nữ vỡ ra chỉ là lớp vỏ bọc, giống như một chiếc mắt nẹp, làm hiện ra diện mục đích thực của bà ta.

Mấy chục năm nay, nhất đại ma đầu Cửu Thiên Ma Nữ làm chấn động võ lâm, quần hùng nghe danh đều kinh hồn bạt vía, nguyên là một thiếu phụ còn rất trẻ, đẹp như thiên tiên trông chỉ mới hăm lăm hăm sáu tuổi!

Toàn trường sau biến cố vừa rồi kinh hoàng ồ cả lên, bây giờ trở lại lạng phất, ngo ngác đưa mắt nhìn.

Đừng nói Mai Quân Bích, Thôi Huệ hay Thượng Quan Yến, đến ngay đệ tử Huyền Nữ Giáo nay lần đầu mới thấy bản lai diện mục Giáo chủ của mình!

Chỉ là bộ mặt vô cùng kiều diễm đó nay trắng bạch, trông có phần tiều tụy.

Chợt có người kêu lên:

- Ui chao! Đó là Cửu thư thư! Huệ tử tử! Chính là Cửu thư thư đây mà!

Đó là giọng Thượng Quan Yến.

Vị tiểu cô nương thấy Cửu Thiên Ma Nữ chính là vị Cửu thư thư đáng mến mà hôm trước tình cờ gặp trong rừng bạch lâm, trong lòng vừa mừng vừa ngạc nhiên nên mới kêu lên như thế.

Cửu Thiên Ma Nữ Cửu thư thư nhìn sang Thượng Quan Yến, môi lộ nét cười thâm đạm.

Đột nhiên bà ta đứng lên, lấy lại thần thái uy nghiêm, lướt mắt nhìn thuộc hạ rồi hướng sang Hồng Đăng Phu Nhân, môi mấp máy như đang nói điều gì không ai nghe rõ.

Sau đó bà ta thét to một tiếng, nhú mình nhảy lên cao bảy tám trường, chao mình mất hút giữa rừng âm u.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân chợt kêu lên như khóc:

- Sư phụ...

Đồng thời định tung người nhảy theo.

Hồng Đăng Phu Nhân chợt ngăn lại nói:

- Tam nha đầu! Dừng lại! Giáo chủ đã có sai bảo khác!

Chúng nhân thấy Giáo chủ đã đi, tâm trạng đều rất hoang mang chưa biết làm gì, chỉ tùm năm tùm ba rĩ tai bàn luận.

Hồng Đăng Phu Nhân ngăn Vu Thục Nhân lại xong lướt mắt nhìn bọn đệ tử Huyền Nữ Giáo cao giọng nói:

- Giáo chủ có lệnh!

Tất cả liền ngừng bật.

Hồng Đăng Phu Nhân nghiêm giọng:

- Giáo chủ trước khi đi đã có chỉ thị cho bốn tọa. Bốn giáo với Mai Tam Công Tử vốn không có cừ hận gì, chẳng qua vì Thiết Bối Thương Cửu Võ Công Vọng mất tích ở Tương Tây, Mai tam công tử nghi ngờ bị bốn giáo bắt mới xảy ra sự hiểu lầm này. Giáo chủ thấy Mai tam công tử vì chuyện Võ lão anh hùng mà tới đây, vốn định giải thích nhưng sợ xảy ra động thủ làm mất hòa khí mới tặng kỳ lệnh để Mai tam công tử thuận lợi lên núi khỏi bị

ngăn cản. Nhưng không ngờ Mai tam công tử lên núi xong lại không xuất lệnh kỳ, những vị Hộ pháp lại chưa có chỉ thị của Giáo chủ, tự tiện hành động nên xảy ra giao tranh đáng tiếc làm nhiều người bị thương vong. Giáo chủ rất ân hận về điều đó, đã thân đến đây. Vừa rồi lão nhân gia không phải do bị thương mà lùi, chỉ là vì Cửu Thiên Ma Công bị thần công Phật môn Ban Nhược Thần Công hóa giải. Trước khi Giáo chủ chưa quay lại, việc ở đây là do bốn tọa toàn quyền xử lý. Hiện Mai tam công tử coi là bằng hữu của bốn giáo, từ nay xóa hết hận thù. Nếu ai không tuân lệnh tỏ ra thù địch với Mai tam công tử để xảy ra xung khắc thì người đó sẽ bị trừng trị theo giáo quy.

Cao thủ Huyền Nữ Giáo nghe Hồng Đăng Phu Nhân nói vậy, một số tỏ ra bất mãn.

Tuy rằng việc ngăn chặn Mai Quân Bích là do Kim lão nhị tự tiện chủ trương, giáo chủ không biết, nhưng với số thương vong nhiều như vậy mà nay chỉ một lời là hóa giải, biến thù thành bạn vẫn chưa thỏa đáng.

Nhưng nếu nghĩ kỹ thêm thì hành động của giáo chủ có thể do nguyên nhân khác và không phải không có ý đồ.

Sau khi đấu nội lực, chắc giáo chủ đã nhận ra đối phương võ công cái thế nên tạm thời hòa hoãn để bảo toàn lực lượng để định đấu lâu dài.

Nghĩ thế, chúng nhân dần dần bình tâm lại.

Hồng Đăng Phu Nhân đương nhiên nhận ra điều đó, nhưng chỉ nhú mày mà không nói gì.

Mai Quân Bích bấy giờ cũng đã hiểu ra vị Chu Thiên Hiền Chu đại ca mà mình làm quen trước đây và vị Cửu thư thư hôm trước gặp trong rừng bạch lâm đều là Cửu Thiên Ma Nữ hóa trang.

Nay nghe Hồng Đăng Phu Nhân nói mới biết thêm rằng Cửu Thiên Ma Nữ tặng lệnh kỳ, trước sau vẫn chỉ một mục đích là muốn hóa giải can qua để trở thành bằng hữu, thế mà mình chẳng những không biết ân tình lại còn khai sát giới, làm tử thương không ít cao thủ Huyền Nữ Giáo.

Cuối cùng tới cuộc đấu võ công vừa rồi, chàng thầm nghĩ:

· Mình thật là một kẻ bạc nghĩa đã hành động nông nổi, có lỗi với Chu đại ca Cửu thư thư Cửu Thiên Ma Nữ biết bao nhiêu.

Nghĩ thế, trong lòng vô cùng hối hận.

Chàng quay lại định bước đi nhưng chợt thấy đầu óc quay cuồng, chồm người tới trước suýt ngã.

Thôi Huệ thấy vậy thất kinh đưa tay đỡ lấy, lo lắng hỏi:

- Mai ca ca sao thế?

Mai Quân Bích định thần, cười đáp:

- Không sao cả! Chắc là vừa mới ngồi lâu nên cơ thể chưa thích ứng được ngay sinh ra thế thôi!

Thôi Huệ chăm chú nhìn vào mặt chàng nhưng không nhìn ra biểu hiện gì khác thường nên tin lời chàng là đúng.

Thật thế, vừa rồi chính nàng cũng thấy chồn chân muốn ngã đó thôi!

Nàng nhoẻn miệng cười, lấy trong túi ra một chiếc ống bằng ngà voi trao cho Mai Quân Bích nói khẽ:

- Đây là lệnh kỳ của Huyền Nữ Giáo Chủ, ca ca đưa cho chúng xem đi!

Mai Quân Bích cầm lấy, hướng sang Hồng Đăng Phu Nhân chấp tay nói:

- Vừa rồi nghe lời phu nhân, biết rằng tiểu sinh được giáo chủ lượng thứ nhiều, rất lấy làm hối hận vì hành động nông nổi của mình! Bây giờ xin phu nhân hãy thu chiếc lệnh kỳ này!

Nói xong lấy trong ống bằng ngà voi ra chiếc lệnh kỳ, hay tay trao cho Hồng Đăng Phu Nhân.

Thấy kỳ lệnh, tất cả cao thủ của Huyền Nữ Giáo kể cả Hồng Đăng Phu Nhân đều cúi mình cung kính.

Lát sau, Hồng Đăng Phu Nhân cười nói:

- Giáo chủ có lòng ưu ái tặng kỳ lệnh, công tử hãy cứ giữ lấy. Việc đáng tiếc xảy ra chỉ là do hiểu lầm, công tử đừng nhắc đến nữa. Còn việc Võ lão anh hùng mất tích thực không phải do bốn giáo làm. Nhưng công tử đã tới đây xin hãy vào cung nghỉ ngơi. Bốn tọa sẽ cho đưa người bi bốn giáo bắt từ Ca Lạc Sơn Trang tới đây cho ba vị gặp mặt để khỏi nghi ngờ.

Nói xong chỉ tay vào cung kính mời khách.

Vừa lúc ấy chợt một tràng cười phát ra từ trên không rồi một nhân ảnh bổ xuống giữa quảng trường.

Mọi người kinh hãi nhìn lên.

Chỉ thấy người vừa xuất hiện là một lão nhân thân thể cao lớn, mình vận ngân bào, đầu tóc bạc trắng nhưng da mặt hồng hào, ước độ tám mươi tuổi, mắt sáng như điện, huyết Thái Dương gồ cao, tướng mạo trông rất uy mãnh.

Hồng Đăng Phu Nhân lướt mắt nhìn lão nhân, trên mặt chợt thoáng hiện sát khí nhưng chợt tắt ngay, nhếch môi cười nói:

- Không ngờ tôn chủ một trong cửu đại môn phái Thái Bạch Thần Ông đại giá quang lâm tận Lục Thiên Sơn vùng biên giới Miêu Cương này!

Nghe nói, Mai Bích Quân, Thôi Huệ mới biết lão nhân uy nghiêm tráng liệt đó là ai!

Trong giang hồ ai chẳng nghe danh Thái Bạch Thần Ông, chủ môn phái Hoa Sơn trong cửu đại môn phái?

Nay thấy lão oai phong凛冽 mới tin nhân vật đó danh bất hư truyền!

Thái Bạch Thần Ông nhìn Hồng Đăng Phu Nhân một lúc với ánh mắt ngạc nhiên rồi cười kha kha nói:

- Hạnh ngộ! Hạnh ngộ! Lão phu nghe nói phu nhân xuất hiện ở Tương Tây, hóa ra ở Lục Thiên Sơn này! Hai mươi năm không gặp, thế mà phu nhân vẫn giống khi xưa không thay đổi chút nào, đủ biết Trì Nhan Đạo pháp quả thông huyền! Khác hẳn lão phu tóc bạc da mồi, sắp thành người thiên cổ mà phu nhân còn nhận ra được mới tài!

Hồng Đăng Phu Nhân cười nhạt đáp:

- Khéo nói! Khéo nói! Món quà tặng hai mươi năm trước Hồng Đăng Phu Nhân đâu dám quên? Lần này tái xuất giang hồ được Huyền Nữ giáo chủ ưu ái mời về đây nên chưa có thời gian rảnh rỗi, nhưng trong lòng vẫn có dự định tìm mấy vị tôn sư các phái tính món nợ ngày xưa.

Hồng Đăng Phu Nhân suốt hai mươi năm nay tiềm tu khổ luyện, tự nhiên với mục đích tái lập Hồng Đăng Giáo, quyết rửa mối nhục năm xưa bị các trường lão vây đánh, trong đó có Thái Bạch Thần Ông.

Nhưng cừu hận trước mặt, bà ta vẫn bình thản cười nói, đủ thấy tu vi thâm hậu tới mức nào.

Thái Bạch Thần Ông vuốt râu cười:

- Nói vậy tức là lão phu tới đây hôm nay vừa đúng hợp ý phu nhân?

Hồng Đăng Phu Nhân lắc đầu:

- Cái đó thì chưa hẳn! Thần Ông không dễ dàng ra khỏi Hoa Sơn, tất phải có trọng sự mới tới đây. Bốn phu nhân đâu dám làm lỡ việc của thần Ông? Nhưng dù sao chúng ta cũng là cố nhân, sau khi làm chính sự xong, đến lượt chúng ta tính chuyện xưa cũng không muộn!

Thái Bạch Thần Ông gật đầu chấp thuận ngay:

- Quả thật lão phu lần này tới đây là có việc quan trọng. Sau đó, phu nhân đã có nhã ý như vậy, lão phu đương nhiên sẽ hầu tiếp.

Hồng Đăng Phu Nhân chợt nghiêm mặt hỏi:

- Thần Ông nói tới Lục Thiệu Sơn này có trọng sự, đương nhiên việc liên quan đến Huyền Nữ Giáo. Hiên giáo chủ không có mặt ở đây, bốn phu nhân tạm quyền xử lý mọi sự vụ trong giáo. Thần Ông có gì cứ nói rõ xem!

Thái Bạch Thần Ông quét mắt nhìn tất cả cao thủ có mặt tại trường, dừng hơi lâu trên mặt Mai Quân Bích rồi quay sang Hồng Đăng Phu Nhân nói:

- Trước sơn môn lão phu trông thấy không ít người bị tử thương, chứng tỏ vừa xảy ra một cuộc kịch chiến mười phần tàn khốc. Nếu đúng như thế thì lão phu xin thỉnh một câu, không biết phu nhân có nói thật không?

- o O o -